

sibste valgte selv sin Formand. Magistrat og eligerede Borgere skulde være enige; ellers indstilledes Sagen til højere Myndighed. Til mange Anliggender, saaledes til Budgettet, krævedes Amtmandens eller Ranceliets Samtykke. Efter at Loven af 23de Januar 1862 foreløbig havde gjort Forandring i disse Forhold, kom Spørgsmaalet om Købstædernes kommunale Ordning til Behandling paa Rigsdagen i Samlingen 1866—67 sammen med Landkommunallovforlaget, men medens det sibste gjordes færdigt i samme Samling, kom Købstadlovforlaget paa Grund af de forskellige Anstuelser, som gjorde sig gældende, først til Afgørelse i det følgende Aar. Man enedes da om at opstille de Bestemmelser, som Loven af 26de Maj 1868 nu indeholder. I det man ikke i Købstæderne som paa Landet havde det Sognekommunens Virksomhed og Myndighed begrænsende Amtsraad, gik man da her den Vej at indsatte i Byraadet en af Kongen bestikket Borgmester som Formand. Lovens § 2 bestemmer i saa Henseende: „Købstadkommunernes Anliggender styres af et Byraad, som bestaar af valgte Medlemmer og, indtil en almindelig Ordning af Rets- og Administrationsforholdene har fundet Sted, af en af Kongen bestikket Borgmester som Formand.“ De valgte Byraadsmedlemmer, hvis Antal i hver Købstad fastsættes i den af Indenrigsministeriet stadsfæstede Vedtægt, falde ogsaa her i to Dele, men Forholdet er derved forskelligt fra Landet, at i Byerne vælges den større Del af Raadet af den almindelige Vælgerklasse, den mindre af de højtbeskattede Vælgere. Efter Lovens § 4 kunne Byraadene vælge borgerlige, ulønnede Raadmænd. I Reglen ere vedkommende Retsembedsmænd bestiktede til Borgmestre. De fem større Byer have særlige af Kongen bestiktede Borgmestre, som dels have Bestyrelsen af Skifte- og Auktionsvæsenet, dels have alle Magistratsforretninger (Næringsvæsen, Firmasager, Myndighedsanliggender, Burderingsforhold, Kirkestyrelse o. s. fr.), dels endelig som Byraadets Formand deltage i den kommunale Styrelse og udføre de tagne Beslutninger. Den nærmere Ordning af Forvaltningsforholdene bestem-

mes gennem Vedtægten. Paa denne Maade kom man ud over saavel Spørgsmaalet om Borgmestre valgte af Forsamlingen selv som over Spørgsmaalet om en todelst Myndighed mellem Magistraten (Borgmesteren) og Raadet. Efter Lovens § 11 leder Borgmesteren Raadets Forhandlinger; han deltager i Affstemningen; gyltig Beslutning kan tages, naar, foruden Borgmesteren, mindst Halvdelen af Raadets Medlemmer er til Stede. Borgmesterens Tilfyn og Indskriven paa Statens Begne er i § 12 bestemt paa samme Maade som i den kjøbenhavnske Lovs § 4 og i Landkommunalovens § 33. Kommunens Embedsmænd vælges af Byraadet. Borgmestrene have for denne deres kommunale Virksomhed ikke nogen særlig fast Gage af Kommunen, men i en stor Mængde Købstæder er der særlige Indtægter, navnlig af Jord og af Henter, de saakaldte „Hjemmeindtægter“, der tilfalde Borgmestrene, dels som saadanne, dels efter deres øvrige Embedsstilling; nærmere Oplysninger om disse findes i Folketingstidenden 1866—67, Tillæg B. Sp. 504—7; jfr. dog nu L. I. Nrbr. 1870 § 2.

Naar Købstadlovens § 2 tilføjede den Tidsbegrænsning, at den trufne Ordning skulde gælde, „indtil en almindelig Ordning af Rets- og Administrationsforholdene har fundet Sted“, saa var dette ikke begrundet i, at man ikke ansaa den trufne Ordning for stemmende med Grundloven. Men Grunden var dette, at først naar Embedsstillingerne i Byerne omordnedes, saaledes at Domnergerningen og Udførelsen af andre retslige Handlinger stilledes for sig, vilde det være rimeligt sammen med den hele Organisation, som da vilde blive at træffe, ogsaa at ordne de kommunale Forhold. Om Kommunerepræsentationen da skulde stilles selvstændig med sin egen Formand, om Kommunestyrelsen skulde deles i to Afdelinger, om de egentlige Magistratsforretninger da skulde henlægges til ny administrative Embedsmænd eller betros de valgte Formænd, om Tilfynet med den kommunale Styrelse skulde ordnes ved Embedsmænds Tilstedeværelse i Forsamlingen eller ved overordnet